

Arrest

nr. 48 784 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Onitsha (Imo State) op 22 november 1988. U ouders verhuisden niet veel later naar Jos en u pendelde over en weer tussen Onitsha en Jos tot u zich in 2002 definitief in Jos vestigde.

Sinds eind 2006 – begin 2007 werd u lid van de ‘Catholic Youth Organisation’ (hierna CYO). Tijdens sociale bijeenkomsten sprak u uw gemengd moslim – christen publiek toe dat men niet moest moorden en haten, maar dat men van elkaar moest houden. De moslims dachten echter dat u hen trachtte te overtuigen om christen te worden en u ontving dreigbrieven. Op 17 januari 2010 werd u geslagen toen u de kerk uitkwam en u viel bewusteloos neer. U kwam bij in het ‘Our Lady of Apostles’ ziekenhuis te Jos. Op 31 januari 2010 werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Op 8 februari 2010 werd u aangevallen in uw huis door tien mensen in militaire- en politie-uniformen. Vijf leden van de CYO waren

op dat moment bij u thuis aanwezig en werden samen met u ontvoerd en naar een voor u onbekende plaats gebracht. Op 18 februari 2010 kwam één van de bewakers op u af en nadat u hem uw verhaal vertelde, besloot hij u te helpen. U werd op 20 februari 2010 wakker gemaakt en werd in een bus met missionarissen naar Lagos overgebracht. Op 21 februari 2010 verliet u, samen met Mr. (S.), Nigeria met een vliegtuig dat vanuit Lagos vertrok en dat op 22 februari 2010 in België landde. Op 23 februari 2010 diende u te België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die u als christen kende - en nog vreest - met moslims, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst legde u betreffende uw verblijf in Jos vage en bedenkelijke verklaringen af.

U verklaarde dat uw ouders naar Jos verhuisden toen u nog klein was en dat u over en weer pendelde tussen Onitsha en Jos, tot u zich in 2002 definitief in Jos vestigde (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd waarom uw ouders naar Jos verhuisden, gaf u aan dat u het niet wist, omdat u toen nog te klein was (gehoor CGVS, p.3).

Toen u gevraagd werd welke tribes voorkomen in Jos en omgeving, gaf u aan dat dit voornamelijk Hausa en Igbo waren. Later gaf u aan dat er ook Yoruba en Fulani voorkomen in Jos, maar meer tribes / etnieën in Jos en omgeving kende u niet (gehoor CGVS, p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de gevechten in Jos in januari 2010 voornamelijk tussen de etnische groepen Hausa (moslims) en Berom (christenen) plaatsvonden. Toen u later gevraagd werd wie of wat Berom is, gaf u aan dat u er nog nooit van hoorde (gehoor CGVS, p.10-11), hetgeen opmerkelijk is voor iemand die dermate lang in Jos beweert te hebben gewoond en bovendien beweert betrokken te zijn geweest bij de religieuze onlusten in Jos. Toen u gevraagd werd welke de namen zijn van de twee grote staten die noord-zuid door Jos lopen, gaf u na lang nadenken aan dat u het zich niet kon herinneren. Toen u werd gevraagd in welke straat het hoofdstekantoor van Jos ligt, gaf u na lang nadenken aan dat u het zich niet kon herinneren. Toen u werd gevraagd in welke straat het treinstation van Jos ligt, gaf u aan dat er geen treinstation is te Jos (gehoor CGVS, p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er weldegelijk een treinstation is te Jos. Toen u gevraagd werd om enkele bergen of heuvels te noemen in de buurt van Jos, gaf u aan dat u zich ook dat niet kon herinneren. Verder kon u ook niet zeggen hoeveel mensen er ongeveer in Jos wonen (gehoor CGVS, p.5).

Toen u gevraagd werd wie of wat 'Ratstat' en 'Dogo Nahawa' zijn, gaf u aan dat het allebei moslims zijn, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat 'Ratstat' en 'Dogo Nahawa' buurdorpen van Jos zijn.

Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden betreffende Jos ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw verblijf in Jos én bijgevolg ook van de problemen die u daar beweert te hebben ondergaan.

Frappant is dat u wél in staat bent om vlot de zeventien 'Local Government Area's' (hierna LGA's) uit Plateau State op te kunnen sommen (gehoor CGVS, p.5). Dit staat in schril contrast met de veelvuldige en frappante onwetendheden betreffende Jos, wat uw kennis ter zake in belangrijke mate ingestudeerd doet overkomen en de oprechtheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat zijn gebrek aan kennis over Jos geen afbreuk doet aan zijn redelijke vrees voor vervolging. Deze vindt zijn oorzaak in redenen die te maken hebben met godsdienst. Verzoeker stelt dat hij antwoordde op de gestelde vragen doch zijn kennis ontoereikend was, doch dit berooft zijn asielaanvraag niet van elke grond. Voorts stelt hij dat hij wel beschikte over enige basiskennis daar hij vier tribes noemde die voorkomen in Jos en de zeventien LGA's uit Plateau State opsomde.

Dat hij niet kon antwoorden op de vraag waarom zijn ouders naar Jos verhuisden wijt hij aan het feit dat hij toen nog een kleine jongen was. Voorts stelt verzoeker afkomstig te zijn van het noorden van Jos. De tribe Berom verblijven in het zuiden van Jos en Ratstat en Dogo Nahawa zijn dorpen die ook in het zuiden liggen. Aangezien verzoeker van het noorden afkomstig is kon hij niet veel uitleg verschaffen.

Verzoeker meent dat niet kan worden volstaan met een verwijzing naar zijn ongeloofwaardige afkomst om zijn problemen af te wijzen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Daar waar verzoeker aanvoert dat een verwijzing naar zijn ongeloofwaardige afkomst niet kan volstaan om te oordelen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft, repliceert verweerder met recht dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart daadwerkelijk afkomstig is van de regio die hij beweert te zijn ontvlucht; zeker indien de situatie in deze regio, zoals *in casu*, van grote invloed is op de asielmotieven zoals aangehaald door de kandidaat-vluchteling. Wanneer wordt vastgesteld dat een asielzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de regio waarvan hij voorhoudt afkomstig te zijn kan bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij beweert in deze regio te hebben ondervonden.

In casu motiveert de bestreden beslissing op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoeker geen nadere toelichting kon geven omtrent de vraag waarom zijn ouders naar Jos zouden zijn verhuisd. Zijn uitleg dat hij nog een kleine jongen was en zich geen vragen stelde is niet afdoende om dit te verklaren. Verzoeker was op het ogenblik dat hij zich zou hebben gevestigd in Jos reeds veertien jaar oud en zou voordien heen en weer hebben gependeld tussen Jos en Onitsha, zodat het

onwaarschijnlijk is dat een kind dat tussen verschillende plaatsen dient te pendelen zich hieromtrent geen vragen stelt.

De bestreden beslissing vindt voorts steun in het administratief dossier waar deze motiveert dat verzoeker (i) behoudens de Hausa, Igbo, Yoruba en Fulani geen tribes of etnieën kende in Jos en omgeving (ii) nog nooit bleek te hebben gehoord van de Berom terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat de gevechten in Jos in januari 2010 voornamelijk plaatsvonden tussen de etnische groepen Hausa (moslims) en Berom (christenen) (iii) de namen niet kon geven van de twee grote straten die van noord naar zuid door Jos lopen (iv) niet kon preciseren waar het hoofdkantoor ligt in Jos (v) verkeerdelijk beweerde dat er geen treinstation is in Jos (vi) geen bergen of heuvels kon noemen in de omgeving van Jos (vii) niet kon zeggen hoeveel mensen er ongeveer wonen in Jos (viii) verkeerdelijk verklaarde dat Ratstat en Dogo Nahawa moslims zijn daar waar uit de informatie in het dossier blijkt dat dit buurdorpen zijn van Jos.

Verweerder repliceert met recht dat verzoekers verklaring als zou de tribe Berom in het zuiden van Jos verblijven niet wordt aangetoond aan de hand van enige objectieve bron en hoe dan ook niet kan verklaren waarom verzoeker deze bevolkingsgroep niet kent aangezien deze in grote mate betrokken was bij de etnische problemen die de stad kende. Het feit dat de dorpen Ratsat en Dogo Nahawa ten zuiden van Jos te situeren zijn is evenmin een afdoende verklaring voor het feit dat verzoeker deze dorpen niet kent aangezien deze dorpen, zoals verweerder terecht opmerkt, blijkens de informatie in het dossier op slechts tien kilometer van Jos liggen. Voor het overige laat verzoeker de hoger geciteerde pertinente en terechte vaststellingen onverlet.

Gelet op de voormelde veelvuldige en frappante onwetendheden in hoofde van verzoeker heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf te Jos en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden. Dat verzoeker wel vier tribes kon noemen en de LGA's van de Plateau State kon opsommen weegt geenszins op tegen de vastgestelde lacunes in zijn kennis betreffende Jos. De bestreden beslissing motiveert in dit kader met recht dat het feit dat verzoeker wel in staat bleek de zeventien LGA's op te sommen in dermate schril contrast staat met de veelvuldige en frappante in zijn hoofde vastgestelde onwetendheden betreffende Jos dat zijn kennis ter zake ingestudeerd overkomt, hetgeen de oprechtheid van zijn verklaringen verder ondermijnd.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker, zoals in de bestreden beslissing met recht wordt aangestipt, niet het minste begin van bewijs voorlegt ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Daarenboven legde hij omtrent zijn reisweg ongeloofwaardige verklaringen af daar waar hij niet kon preciseren (i) hoeveel zijn reis zou hebben gekost (ii) onder welke naam hij zou hebben gereisd (iii) welke foto werd opgenomen in het paspoort waarmee hij zou hebben gereisd (iv) in welk land hij een tussenlanding zou hebben gemaakt (v) met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd. Het voorgaande vormt een bijkomende negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, oordeelde de commissaris-generaal op goede grond dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op het voorgaande kan een schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.3. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en meent duidelijk te hebben aangetoond te voldoen aan de criteria zoals bepaald in dit artikel en gedraagt zich wat dit betreft naar de wijsheid van de Raad.

2.4. Verzoeker werkt in het verzoekschrift geenszins op concrete wijze uit waarom hij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst van Jos en de problemen die hij aldaar beweert te hebben

ondervonden toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS